

28. 3. 2007

ID: 47050

Vyhoštění

Trest vyhoštění představuje závažný zásah do svobody pohybu a pobytu garantované v čl. 14 Listiny základních práv a svobod, který může být zvláště citelný u osob, jež sice nejsou občany České republiky ani zde nemají postavení uprchlíka, ale jsou určitým způsobem vázány k území České republiky, kde prožily převážnou část svého života.

(Usnesení Nejvyššího soudu České republiky sp.zn. 3 Tdo 1129/2006, ze dne 26.9.2006)

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v neveřejném zasedání o dovolání, které podal obviněný D. D. T., proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 6 To 102/2006, jako soudu odvolacího v trestní věci vedené u Obvodního soudu pro Prahu 4 pod sp. zn. 46 T 54/2005, tak, že podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. se rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 6 To 102/2006, zrušuje ve výroku, jímž byl obviněnému D. D. T. uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Současně se zrušují další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. se Městskému soudu v Praze příkazuje, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Z odůvodnění :

Rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2006, sp. zn. 46 T 54/2005, byli obviněni D. D. T. a L. T. H. uznáni vinnými trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) tr. zák., jehož se měli dopustit ve spolupachatelství podle § 9 odst. 2 tr. zák. skutkem popsáním ve výrokové části rozsudku. Za tento trestný čin byl obviněnému D. D. T. podle § 235 odst. 2 tr. zák. uložen trest odnětí svobody v trvání dvou roků, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 57 odst. 1 tr. zák. mu byl uložen zároveň trest vyhoštění z území ČR na dobu 5 roků.

O odvoláních, která proti předmětnému rozsudku podali oba obvinění a státní zástupce Obvodního státního zastupitelství pro Prahu 4, rozhodl ve druhém stupni Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 6 To 102/2006, jímž podle § 258 odst. 1 písm. a), b), d) tr. ř. z podnětu odvolání obviněného L. T. H., podle § 258 odst. 1 písm. b) tr. ř. z podnětu odvolání obviněného D. D. T. a podle § 258 odst. 1 písm. e) tr. ř. z podnětu odvolání státního zástupce napadený rozsudek zrušil v celém rozsahu. Za podmínky § 259 odst. 3 tr. ř. ohledně obviněného D. D. T. poté sám znovu rozhodl, že se uznává vinným trestným činem vydírání podle § 235 odst. 1, odst. 2 písm. b), c) tr. zák., který byl po skutkové stránce modifikován tak, že obviněný „dne 15. 3. 2004 kolem 14. 30 hodin v P., v kavárně v areálu tržnice společně s dosud podezřelými jmény B. Q. T., a V. H. P., nejprve slovně napadli poškozeného T. V. T., požadovali po něm vydání finanční hotovosti ve výši 45.000,- Kč a poté, co poškozený odmítl částku jako údajný peněžitý trest uhradit, snažil se jej podezřelý B. Q. T. udeřit skleněným popelníkem a vyhrožoval poškozenému zabitím, pokud neopustí území ČR a následně další neztotožněný spolupachatel jménem H. udeřil poškozeného tzv. nuncakou do pravého spánku, následně poškozený z kavárny vyběhl, byl útočníky pronásledován, a obžalovaný D. D. T. mu vyhrožoval zastřelením a opakovaně vystřelil z přesně neztotožněné zbraně, poškozeného nijak nezasáhl, přičemž poškozený byl druhého dne, kdy napadení oznámil PČR, převezen k ošetření do nemocnice pro krvácející poranění hlavy.“ Podle § 235 odst. 2 tr. zák. byl obviněnému D. D. T. uložen trest odnětí svobody v trvání dvou let, pro jehož výkon byl podle § 39a odst. 2 písm. b) tr. zák. zařazen do věznice s dozorem. Podle § 57 odst. 1, 2 tr. zák. mu byl dále uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Tento rozsudek nabyl právní moci dne 28. 3. 2006 (§ 139 odst. 1 písm. a/ tr. ř.).

Proti shora citovanému rozsudku odvolacího soudu podal obviněný následně dovolání, jímž tento rozsudek napadl „v celém jeho rozsahu“. Uplatněnými dovolacími důvody byly důvody uvedené v ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř.

V odůvodnění svého mimořádného opravného prostředku dovolatel soudům obou stupňů především vytkl, že postupovaly v rozporu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. ř., když provedené důkazy nehodnotily na základě pečlivého uvážení všech okolností případu jednotlivě a v jejich souhrnu. Podle přesvědčení dovolatele nebylo v průběhu

hlavního líčení spolehlivě prokázáno, že by se dopustil jednání, jímž byl uznán vinným. Výsledky dokazování podle něj takový závěr nedovolovaly. V uvedené souvislosti dovolatel rovněž namítl vady provedené rekognice (§ 104b tr. ř.), která měla být provedena vadně a v rozporu s podmínkami stanovenými zákonem. Tato skutečnost pak podle dovolatele měla za následek, že protokol z takto vadně provedeného úkonu nebylo v řízení před soudem možno použít jako důkaz.

Dovolatel dále poukázal na to, že nelze souhlasit s trestem vyhoštění, který mu byl uložen oběma soudy, a to odvolacím soudem dokonce na dobu neurčitou. Podle názoru dovolatele v jeho případě uložení tohoto trestu bránilo ustanovení § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák., jelikož má na území České republiky povolen trvalý pobyt, má zde podnikatelské aktivity a řadu příbuzných. Soud prvního stupně přitom vůbec nezkoumal, zda jsou dány nějaké skutečnosti, které by uložení takového trestu vylučovaly. Odvolací soud sice ve svém rozhodnutí uvedl, že nebyla zjištěna žádná překážka, jež by uložení trestu vyhoštění bránila, aniž by však blíže vyložil, z jakého důvodu nepřicházela aplikace ustanovení § 57 odst. 3 tr. zák. v úvahu. Podle dovolatele pak důsledkem vadného výroku o uložení trestu vyhoštění bylo to, že mu je bráněno žít se svými příbuznými, tzn. že uložení uvedeného trestu bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák. Dovolatel současně konstatoval, že při ukládání trestu vyhoštění došlo vzhledem k jeho nepřiměřenosti též k porušení ustanovení § 23 a § 31 tr. zák.

Vzhledem k výše uvedeným důvodům obviněný v závěru dovolání navrhl, aby dovolací soud „ve smyslu ustanovení § 265k odst. 1 tr. ř. zrušil rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 6 To 102/2006, a současně zrušil rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 19. 1. 2006, sp. zn. 46 T 54/2005, a sám rozhodl rozsudkem podle § 265m tr. ř., o jeho zproštění viny v celém rozsahu.“

K dovolání obviněného se v souladu s ustanovením § 265h odst. 2 tr. ř. vyjádřila státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství (dále jen „státní zástupkyně“), která nejprve vyložila obsah dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. a současně uvedla, že dovolatelovy námitky, jimiž zpochybňuje skutkové závěry a průběh dokazování v řízení před soudem, tomuto dovolacímu důvodu neodpovídají. Podle státní zástupkyně není mezi skutkovými zjištěními, které soudy po zhodnocení provedených důkazů učinily, a právním posouzením věci, žádný rozpor. Soudy opřely svá skutková zjištění o konkrétní skutečnosti vyplývající z provedených důkazů a na základě toho pokládaly obhajobu obviněného ze vyvrácenou. Nejedná se tedy o případ, kdy jsou právní závěry soudu v extrémním nesouladu se skutkovým stavem věci.

Dovolací důvod uvedený v § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. podle státní zástupkyně dovolatel uplatnil nejen právně relevantně, ale i důvodně. Trest vyhoštění lze totiž uložit výlučně za splnění podmínek, které jsou zakotveny v ustanovení § 57 odst. 1, 2, 3 tr. zák. Jestliže by se tak nestalo, má to podle státní zástupkyně za následek, že by došlo k uložení druhu trestu, který zákon nepřipouští ve smyslu výše citovaného dovolacího důvodu. Základní pochybení soudů obou stupňů je podle státní zástupkyně nutno spatřovat v tom, že v rozporu se zásadou oficiality nezjišťovaly z úřední povinnosti existenci základních skutečností důležitých zejména z hlediska ustanovení § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák. Obviněný (dovolatel) v řízení o odvolání přitom námitky týkající se nezákonnosti uloženého trestu vyhoštění uplatnil, avšak podle odvolacího soudu údajně nebyla zjištěna ani žádná překážka uvedená v ustanovení § 57 odst. 3 tr. zák. Podstatu pochybení odvolacího soudu spatřovala státní zástupkyně v tom, že se nezaměřil na zkoumání existence rodinných vztahů obviněného (dovolatele), které vyžadují jeho pobyt na území České republiky. Takovým rodinným důvodem podle ní totiž může být i dlouhodobý pobyt jeho nejbližších příbuzných na území ČR, pokud tyto příbuzenské vztahy skutečně naplňují jejich účel. V tomto směru státní zástupkyně připomněla nález Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 178/98, publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení ÚS ČR, sv. 14 pod č. 57, a čl. 8 odst. 1, 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat, kromě případu, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. Z hlediska podmínek ustanovení § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák., a zejména v situaci, kdy ostatní zde uvedené podmínky jsou splněny, bylo podle státní zástupkyně nutno pečlivě objasnit a pak zhodnotit všechny rozhodné skutečnosti, aby právo obviněného na respektování jeho soukromého a rodinného života nebylo porušeno. Státní zástupkyně zdůraznila, že v dovolatelově trestní věci soudy takto nepostupovaly a jejich rozhodnutí jsou navíc z hlediska zákonnosti a odůvodněnosti trestu vyhoštění v podstatě nepřezkoumatelná. Podle státní zástupkyně není vyloučeno, že obviněnému (dovolateli) nemůže být takový druh trestu uložen. Za daného stavu objasněnosti věci, však podle ní soudy nemohly tento trest uložit, protože nebyla splněna zákonná podmínka, že uložení trestu vyhoštění není v rozporu se zájmem na spojování rodin.

Své vyjádření k dovolání obviněného státní zástupkyně uzavřela tak, že vzhledem ke skutkovým zjištěním učiněným

soudy v původním řízení, byl dovolateli ve smyslu ustanovení § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští. Navrhla proto, aby dovolací soud zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze ve výroku o trestu a tomuto soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl. Současně navrhla, aby dovolací soud toto rozhodnutí učinil v souladu s § 265r odst. 1 písm. b) tr. ř. v neveřejném zasedání.

Obviněný D. D. T. je podle § 265d odst. 1 písm. b) tr. ř. osobou oprávněnou k podání dovolání pro nesprávnost výroku rozhodnutí soudu, který se ho bezprostředně dotýká. Dovolání bylo podáno v zákonné dvouměsíční dovolací lhůtě (§ 265e odst. 1 tr. ř.), prostřednictvím obhájce (§ 265d odst. 2 věta první tr. ř.) a současně splňuje formální a obsahové náležitosti předpokládané v ustanovení § 265f odst. 1 tr. ř. Nejvyšší soud České republiky (dále jen „Nejvyšší soud“) jako soud dovolací (§ 265c tr. ř.), především zkoumal, zda v předmětné věci jsou splněny podmínky přípustnosti dovolání podle § 265a tr. ř. Shledal, že dovolání je přípustné podle § 265a odst. 1, odst. 2 písm. a) tr. ř.

Poněvadž dovolání lze podat jen z důvodů uvedených v ustanovení § 265b tr. ř., bylo dále zapotřebí vyhodnotit základní otázku, zda konkrétní důvody, o které obviněný dovolání opřel, lze podřadit pod dovolací důvody podle ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) a h) tr. ř., na které je v dovolání odkazováno.

Důvod dovolání podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. je dán v případech, kdy rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení skutku nebo jiném nesprávném hmotně právním posouzení. Uvedenou formulací zákon vyjadřuje, že dovolání je určeno k nápravě právních vad rozhodnutí ve věci samé, pokud tyto vady spočívají v právním posouzení skutku nebo jiných skutečností podle norem hmotného práva, nikoliv z hlediska procesních předpisů. To znamená, že s poukazem na uvedený dovolací důvod není možné se domáhat přezkoumání skutkových zjištění, na nichž je napadené rozhodnutí založeno. Skutkový stav je při rozhodování o dovolání hodnocen pouze z toho hlediska, zda skutek nebo jiná okolnost skutkové povahy byly správně právně posouzeny, tj. zda jsou právně kvalifikovány v souladu s příslušnými ustanoveními hmotného práva. Na podkladě tohoto dovolacího důvodu nelze proto hodnotit správnost a úplnost skutkového stavu ve smyslu § 2 odst. 5, odst. 6 tr. ř. Případy, na které dopadá ustanovení § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř., je tedy nutno odlišovat od případů, kdy je rozhodnutí založeno na nesprávném skutkovém zjištění. Skutkové vady totiž nejsou důsledkem nesprávného hmotně právního názoru. Dovolací soud přitom musí vycházet ze skutkového stavu tak, jak byl zjištěn v průběhu trestního řízení a jak je vyjádřen především ve výroku odsuzujícího rozsudku, a je povinen zjistit, zda je právní posouzení skutku v souladu s vyjádřením způsobu jednání v příslušné skutkové podstatě trestného činu s ohledem na zjištěný skutkový stav. Východiskem pro existenci dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. proto bude především popis skutku obsažený v příslušném výroku napadeného rozhodnutí ve věci samé, popř. i další okolnosti relevantní z hlediska norem hmotného práva (především trestního, ale i jiných právních odvětví).

V obecné rovině je současně nutno vzít v úvahu, že dovolání podle § 265a a násl. tr. ř. není dalším odvoláním, nýbrž mimořádným opravným prostředkem určeným především k nápravě výslovně uvedených procesních a hmotně právních vad uvedených v § 265b odst. 1 tr. ř., ale nikoli k revizi skutkových zjištění učiněných soudy prvního a druhého stupně ani k přezkoumávání jimi provedeného dokazování. Těžiště dokazování je totiž v řízení před soudem prvního stupně a jeho skutkové závěry může doplňovat, popřípadě korigovat jen soud druhého stupně v řízení o řádném opravném prostředku (§ 259 odst. 3, § 263 odst. 6, 7 tr. ř.). Tím je naplněno základní právo obviněného dosáhnout přezkoumání věci ve dvoustupňovém řízení ve smyslu čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, ve znění protokolu č. 7. Dovolací soud ovšem není obecnou třetí instancí zaměřenou na přezkoumání všech rozhodnutí soudů druhého stupně a samotnou správnost a úplnost skutkových zjištění nemůže posuzovat už jen z toho důvodu, že není oprávněn bez dalšího přehodnocovat provedené důkazy, aniž by je mohl podle zásad ústnosti a bezprostřednosti v řízení o dovolání sám provádět (srov. omezený rozsah dokazování v dovolacím řízení podle § 265r odst. 7 tr. ř.). Pokud by zákonodárce zamýšlel povolovat Nejvyšší soud jako třetí stupeň plného přezkumu, nepředepisoval by (taxativně) velmi úzké vymezení dovolacích důvodů (viz např. usnesení Ústavního soudu ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 73/03).

V posuzovaném případě proto nelze pod dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. g) tr. ř. podřadit ty námitky dovolatele, jež představují polemiku se způsobem, jakým soudy hodnotily provedené důkazy, kdy se dovolatel s poukazem na porušení zásad vyjádřených v ustanovení § 2 odst. 6 tr. ř. domáhal de facto přehodnocení provedených důkazů (tj. revize soudy zjištěného skutkového stavu věci) ve svůj prospěch. Pod tento dovolací důvod nespádají ani námitky procesního charakteru týkající se neúčinnosti provedeného důkazu, neboť nejsou založeny na hmotně právním základě. Jestliže by se dovolání obviněného opíralo pouze o výše uvedené námitky, nezbylo by, než je podle § 265i odst. 1 písm. b) tr. ř. odmítnout jako podané z jiného důvodu, než je uveden v § 265b tr. ř.

Dovolací důvod podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. spočívá v tom, že obviněnému byl uložen takový druh trestu, který zákon nepřipouští, nebo mu byl uložen trest ve výměře mimo trestní sazbu stanovenou v trestním zákoně na trestný

čin, jímž byl uznán vinným. Druhem trestu, který zákon nepřipouští, se rozumí případy, kdy byl obviněnému uložen některý z druhů trestu uvedených v § 27 tr. zák. bez splnění těch podmínek, které zákon předpokládá. Jestliže obviněný D. D. T. v dovolání namítl, že trest vyhoštění podle § 57 odst. 1 tr. zák. mu nemohl být uložen vzhledem k ustanovení § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák., pak v této části své dovolání uplatnil právně relevantně.

Jelikož Nejvyšší soud v posuzovaném případě neshledal žádný z důvodů pro odmítnutí dovolání (jako celku), přezkoumal podle § 265i odst. 3 tr. ř. zákonnost a odůvodněnost výroku rozhodnutí, proti němuž bylo dovolání relevantně podáno, a to v rozsahu a z důvodů, jež byly v dovolání uvedeny, jakož i řízení napadené části rozhodnutí předcházející, a dospěl k následujícím závěrům:

Nejprve je v obecné rovině nutno připomenout, že podle § 57 odst. 1 tr. zák. soud může uložit pachateli, který není občanem České republiky nebo není osobou, které bylo přiznáno postavení uprchlíka, trest vyhoštění z území republiky, a to jako trest samostatný nebo i vedle jiného trestu, vyžaduje-li to bezpečnost lidí nebo majetku, anebo jiný obecný zájem. Podle § 57 odst. 2 tr. zák. s přihlédnutím ke stupni společenské nebezpečnosti trestného činu, možnostem nápravy a poměrům pachatele a ke stupni ohrožení bezpečnosti lidí, majetku nebo jiného obecného zájmu může soud uložit trest vyhoštění ve výměře od jednoho roku do deseti let, anebo na dobu neurčitou. V ustanovení § 57 odst. 3 tr. zák. je zároveň taxativně vymezen okruh okolností, které brání uložení trestu vyhoštění, ať již časově omezeného nebo na dobu neurčitou. Uvedené okolnosti mají povahu negativních podmínek, jejichž existence vylučuje, aby soud mohl uložit trest vyhoštění. Ohledně jejich zjišťování v trestním řízení platí zásady zakotvené v ustanovení § 2 odst. 4, 5, 6 tr. ř., tzn. že jsou předmětem dokazování v rámci zjišťování okolností podstatných k posouzení osobních poměrů obviněného (srov. § 89 odst. 1 písm. d/ tr. ř.).

Podle § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák. soud trest vyhoštění neuloží, jestliže pachatel má na území České republiky povolen dlouhodobý pobyt, má zde pracovní a sociální zázemí a uložení trestu vyhoštění by bylo v rozporu se zájmem na spojování rodin. V uvedené souvislosti je na místě poukázat na rozhodnutí č. 13/1998 SbRt., podle něhož trest vyhoštění představuje závažný zásah do svobody pohybu a pobytu garantované v čl. 14 Listiny základních práv a svobod, který může být zvláště citelný u osob, jež sice nejsou občany České republiky ani zde nemají postavení uprchlíka, ale jsou určitým způsobem vázány k území České republiky, kde prožily převážnou část svého života. Trest vyhoštění je proto v takových případech možno uložit jen v případech, když to osobní poměry obviněného, zejména jeho rodinné vztahy a osobní vazby k určitému místu v České republice, nevylučují. Jen tak je možno zajistit, aby uložený trest nebyl nepřiměřeným zásahem do jeho života a neodporoval zásadám vyjádřeným v čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8.

Nejvyšší soud zde považuje za potřebné odkázat též na náleznost Ústavního soudu České republiky ve věci sp. zn. II. ÚS 178/98, který ve svém vyjádření k dovolání obviněného zmínila již státní zástupkyně Nejvyššího státního zastupitelství. Ústavní soud zde mimo jiné vyslovil názor, že „jakkoliv je předcházení zločinnosti vyhoštěním oprávněným, tedy přípustným cílem nezbytným v každé demokratické společnosti, nelze konstatovat naplnění požadavku přiměřenosti tam, kde došlo k uložení maximálního trestu, tj. trestu vyhoštění na dobu neurčitou, bez časového omezení, jinými slovy navždy, a to aniž byla zkoumána, tak jak ukládá § 57 tr. zákona, možnost nápravy pachatele.“ Podle Ústavního soudu se maximální trest vyhoštění pojmově spíše váže k takovému pachateli, kde náprava možná není.

S ohledem na skutečnosti rozvedené v předcházejících odstavcích je zřejmé, že se soudy v projednávané věci shora uvedenými zásadami neřídily. Uložení trestu vyhoštění ve výměře pěti let odůvodnil soud prvního stupně jedinou větou s poukazem na obecný zájem (str. 5 rozsudku). Odvolací soud pak bez bližší argumentace ve svém rozhodnutí konstatoval (str. 7 rozsudku) v podstatě to, že nebyla zjištěna žádná překážka, která by bránila uložení trestu vyhoštění, a že „nebyla zjištěna ani žádná překážka bránící uložení trestu vyhoštění ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 tr. zák.“ Protože v daném případě shledal trest vyhoštění na dobu pěti let, jak jej uložil soud prvního stupně, nepřiměřeně mírným, když současně uvedl, že „je dán zájem trvale obžalovanému D. D. T. pobyt na území ČR znemožnit“, vyhověl odvolání státního zástupce a obviněnému nově uložil trest vyhoštění na dobu neurčitou. Z odůvodnění rozhodnutí obou soudů není současně patrné, na podkladě jakých skutkových zjištění byl vlastně učiněn závěr o absenci překážek podle § 57 odst. 3 tr. zák., které zde nesmí být, aby soud mohl trest vyhoštění uložit. Těmito okolnostmi se přitom soudy měly zabývat z úřední povinnosti (zásada oficality), odvolací soud navíc i vzhledem k námitkám obviněného uplatněným v rámci řádného opravného prostředku. Podle Nejvyššího soudu je za konstatovaného stavu věci zřejmé, že soudy neobjasnily základní skutečnosti nezbytné pro závěr o tom, zda v daném případě bylo obviněnému možno trest vyhoštění podle § 57 odst. 1 tr. zák. vůbec uložit. Dovolání obviněného – pokud jde o jeho relevantně uplatněnou část na základě dovolacího důvodu podle § 265b odst. 1 písm. h) tr. ř. – je tedy třeba považovat za plně důvodné.

Nejvyšší soud proto z podnětu podaného dovolání podle § 265k odst. 1, 2 tr. ř. zrušil napadený rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 28. 3. 2006, sp. zn. 6 To 102/2006, ve výroku, jímž byl obviněnému D. D. T. uložen trest vyhoštění na dobu neurčitou. Současně zrušil také další rozhodnutí na zrušenou část rozsudku obsahově navazující, pokud vzhledem ke změně, k níž došlo zrušením, pozbyla podkladu. Podle § 265l odst. 1 tr. ř. pak tomuto soudu přikázal, aby věc v potřebném rozsahu znovu projednal a rozhodl.

Věc se tak vrací do stadia, kdy Městský soud v Praze bude muset znovu projednat řádné opravné prostředky (odvolání) v části směřující proti trestu vyhoštění. V novém řízení o této věci, v němž je vázán právním názorem, který k projednávaným otázkám ve svém rozhodnutí vyslovil Nejvyšší soud (§ 265s odst. 1 tr. ř.), bude povinen odstranit vytýkané vady a v tomto rámci posoudit, zda v případě obviněného D. D. T. uložení trestu vyhoštění podle § 57 odst. 1 tr. zák. přichází v úvahu. K tomuto rozhodnutí bude muset mít k dispozici dostatečně zjištěný skutkový stav věci, zejména pokud jde o případnou existenci negativních podmínek, které by vzhledem k ustanovení § 57 odst. 3 tr. zák. uložení trestu vyhoštění bránily. Jde především o vazby obviněného na pobyt na území České republiky ve smyslu ustanovení § 57 odst. 3 písm. c) tr. zák. Dospěje-li přesto k závěru, že v případě obviněného je možno trest vyhoštění uložit a k jeho uložení pak přistoupí, bude se v souladu s ustanovením § 57 odst. 2 tr. zák. muset náležitě zabývat též možnostmi nápravy obviněného. S touto otázkou je třeba se vypořádat zvlášť přesvědčivě v tom případě, bude-li znovu uvažováno o uložení trestu vyhoštění na dobu neurčitou (viz citovaný nález Ústavního soudu). Bude-li k objasnění shora naznačených otázek zapotřebí dokazování (popř. i k návrhu stran) v potřebném rozsahu doplnit, soud takové důkazy provede (§ 2 odst. 5 tr. ř.).

© EPRAVO.CZ - Sběrka zákonů, judikatura, právo | www.epravo.cz

Další články:

- [Předávací vazba \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Trestní odpovědnost \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Oběť trestného činu](#)
- [Dohoda o vině a trestu](#)
- [Zajištění nároku poškozeného](#)
- [Práva obviněného \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Vydání příkazu k dodání do výkonu trestu](#)
- [Neoprávněná činnost pro cizí moc](#)
- [Kvalifikace skutku](#)
- [Odnětí věci rozhodujícímu soudci \(exkluzivně pro předplatitele\)](#)
- [Náhradní trest](#)